

МАРТИН ТОШЕВ И ЕТО ВРЪЩАТ СЕ

chitanka.info

Далечните звезди създаваха безкрая на тъмния космос. Тъмен овален кораб се носеше между галактиките във вселената, насочен към една малка галактика — Млечния път, с координати К-М, Слънчевата система.

На третата планета имаше атмосфера и се зараждаше живот. Мощен компютър притежаващ интелект, бе натоварен със задачата да открие такава планета и да акостира огромния космически кораб на нея.

На борда се намираха точно пет милиарда същества, спящи своя зимен сън в стерилните камери, поддържащи телата им. Две от съзнания бродеха из кораба като пазеха и превозваха своите създатели.

— Дали да не ги събудим? — каза металното създание, наименувано робот.

Стоманеното му тяло, макар и облечено в плът, затрептя в лек спазъм и раздвижи някой схванали се системи в тялото му, издавайки мелодичен струнен звук.

Металически боботец глас се извиси от стените и се понесе из целия кораб по коридорите като разперен ястреб.

— Изчакай още малко — отговори той. Гласът беше на изкуствения интелект с компютърна програма, която управляваше космическото насекомо.

— Вече няколко хиляди години чакам — отвърна Барт роботът, крачейки по платинения под на командната зала.

— Какво ще ти стане да почакаш още няколко Барт — се засмя ИИ-то.

Стоманеният човек не отговори. Припомни си старите отминали времена, когато служеше на двуръките и двукраки създатели. Изпадна в меланхолия. Изкуствения интелект почувства това и реши да не го безпокой за сега.

На земята, третата планета от Слънчевата система, еукариотните клетки еволюираха, превръщаха се в четирикраки създания наречени животни. По-късно животните започнаха да вървят на два крака и да създават митове за боговете.

След няколко хиляди години корабът още пътуваше в междузвездното пространство и като огромно насекомо пореше вакуума, навлизайки в млечния път.

— Не стана ли вече време — попита стоманения човек ИИ-то.

— Не — заключи интелекта. — Имай търпение — завърши.

— Липсват ми — продължи Барт.

— Знам — троснато отвърна ИИ-то и с това приключи разговора.

На планетата земя хората се множаха и създаваха християнството. Млад мъж, около тридесетте, вървеше по водата на река Йордан, някъде в югоизточното полукуълбо. Наричаха го Исус. Друг човек, доста по-възрастен, наблюдаваше звездите, броеше ги и чертаеше схеми на вселената. Наричаха го звездоброеца, който с помощта на увеличителни стъкла сам създаде телескопа и науката астрономия.

Минаха още няколко хиляди години, насекомоподобния кораб приближаваше Слънчевата система.

— Минаха няколко хиляди години — каза роботът.

— И ще минат още няколко — отвърна му ИИ-то.

Един астероиден пояс премина покрай кораба като ято врани, заедно с една опашата звезда напомняща за орел гонещ плячката си.

— Ще натиска копчето за разхерметизация — уверено рече Барт.

— Не му е сега времето. Ще настане бъркотия и ще ме изключат — викна ИИ-то.

— Добре — съгласи се отново Барт.

На земята в Ню-Йорк, множество автомобили бръмчаха по магистралата.

— Ей, идиот, внимавай къде караш! — се провикна Алберт Айнщайн от кафявия си форд. Друга кола профуча край него като една не блъсна младата дама пресичаща платното.

След още няколко хиляди години космическото насекомо го очакваше голяма изненада.

— Сканирам наличие на изкуствен интелект и множество спътници около третата планета от системата.

— Виждам ги — каза Барт.

— Един от тях приближава към нас — заключи ИИ-то. — Прехвърлям системите на бойна готовност за всеки случай.

Червени светлинки засвяткаха и изпълниха помещенията на кораба, аларменият звънец огласи бойна тревога.

В командната зала роботът се бе замислил.

— Искат да се свържат с нас — каза ИИ-то.

— Добре — отвърна Барт и погледна към екрана на стената. Показа се едно човешко лице. Мъжът, на когото принадлежеше, имаше кестенява коса и ястребови черти подобни на Барт. Очите също бяха метисто зелени като неговите. Езикът, на който говореше, не се разбираше от Барт и Изкуствения Интелект, но компютърът се сети да пусне превеждащата програма.

— Добре дошли в нашата Слънчева система на галактика М — говореше човекът. — Радвам се, че сте решили да посетите нашия комплекс „Роботроникс“. Подменяме компютърни системи, а и правим роболюбимци. Цените не са големи, може да платите и в платинени кредити.

ИИ-то реши да сканира електронните схеми на новия кораб и да провери информацията, заложена в компютърните файлове на системата.

— Благодарим ви за поканата — рече усмихнато Барт, радваше се, че отново вижда своите двукраки и едноръки създатели.

На ИИ-то му трябваха само няколко секунди, за да привърши със сканирането.

— Барт — каза свръх интелигентния компютър.

Съществуването му гледаше любопитно и също ги сканираше чрез електронната си мрежа, защото пред него не стоеше човешко същество, а механичен робот, който работеше за търговската компания Роботроникс.

— Да — отговори Барт и се усмихна. Усмивката му бе някак не на място, истината бе, че няколко хиляди години не се бе усмихвал и нервните му клетки в изкуствената плът бяха закърнели.

— Отвори си логовете, за да прехвърля информацията от кораба.

— Добре — отвърна стоманения. — Прехвърляй.

Лицето му помрачня, огромните импулси предаваха огромно количество информация, трупала се от хората живели на планетата Земя, която показваше прогресът, войните и внезапното изчезване на човечеството от планетата. Годината 2381 била фатална, четвъртата световна война унищожила планетата, като я направила радиоактивна и негодна за живот. Хората, които останали по чудо живи, дължащи живота си на факта, че по това време се намирили в космоса, не били малко, пет милиарда. Създали огромен насекомоподобен кораб с изкуствен интелект, който да намери планета, на която да се заселят.

Странни вихри се зародиха в мозъка на робота. Той разбра, че съществото пред него също е робот, оставен в услуга на света. Мислите му се забързаха. Компютърен вирус бе объркал файловете с информация на интелекта, зададена от хората, което бе накарало огромното насекомо да се завърне отново след хиляди години.

„Няколко хиляди години бяха минали, докато търсеха нов дом за създателите си“ — си помисли робота. Изскочиха искри от зелените му очи, отиде до контролното табло и натисна червеното копче отдясно на пулта. Множество сини лампички засвяткаха.

— Не трябваше да го правиш — каза ИИ-то.

— Трябваше — отвърна Барт. — Щом ние не можем да помогнем на създателите, кой тогава, а и ми липсват гласовете и смехът им! — завърши.

Стилизираните камери в целия кораб се разхерметизираха, множество двуръки и двукраки същества започнаха да излизат от тях.

Една опашата комета прелетя покрай кораба, като след малко се смали. След триста години отново щеше да се завърне, като по график.

Октомври, 1999 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.